

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 243)

Apr (2)/ 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 63)

28. அக்நீஷோமாத்மகைரேபி: கிரணை: காந்திசாலிநீ
புமாம்ஸம் பிந்துரூபம் தம் அங்கீக்ருத்ய விசேஷணீ
29. ஸோமரூப உத்தரா சக்தி கோடி மண்டல மண்டிதா
மஹா ஸ்ருஷ்டிர் மஹாநந்தா ப்ரவர்த்தே அந்த்ய ஸ்வர ஆத்மநா

பொருள் - மஹாநந்தா என்னும் எனது ஸ்ருஷ்டி சக்தியானது, கோடிக்கணக்கான சக்திகளுடன் கூடியபடி, சூரிய சந்திர கதிர்களின் ப்ரகாசத்துடன் கூடியபடி, பிந்துவுடன் கூடிய இறுதி அக்ஷரத்தின் ஆத்மாவாக (விஸர்கம்) வெளிப்படுகிறாள்.

30. தஸ்யா: ப்ரவர்த்தமாநாய உத்கதம் ப்ரஹ்ம பஞ்சகம்
க்ஷாதி சாந்தம் ஸுரேசாந சக்தி உந்மேஷ விசேஷிதம்

பொருள் - தேவர்களின் தலைவனே (இந்த்ரன்)! அவளிடமிருந்து வெளிப்படுவதான இந்த ப்ரஹ்ம பஞ்சகம் (ச, ஷ, ஸ, ஹ, க்ஷ) இப்போது மிகுந்த செயல்பாடுகளுடன், அவளுடைய தன்மைகளை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

31. க்ஷ இத்யேவ மஹாக்ஷேப உதித: ஸத்யஸம்ஜ்ஞயா
வாஸுதேவாக்யயா ஹ: அபூத் ஸாக்ய: ஸங்கர்ஷணோதய:
32. ப்ரத்யும்ந: ஷாக்யயா ஜ்ஞேயோ ஹி அநிருத்தஸ்து சாக்யயா
தா ஏதா: சக்த்ய: பஞ்ச பஞ்சப்ரஹ்மாத்மிகா: பரா:
33. ஸ்பூர்த்யோ மத் அபிந்நாஸ்தா ஜகத் உத்பத்தி ஹேதவ:
ஜ்வாலா இவ மஹாவஹ்நேர் ப்ரஹ்மணோ மம சக்த்ய:

பொருள் - “சஷ” என்னும் அக்ஷரம் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பாக உண்டாகின்ற சில மாற்றங்களைக் கூறுவதாகும்; இது ஸத்யா எனப்படுகிறது. “ஹ” என்பது வாஸுதேவனையும், “ஸ” என்பது ஸங்கர்ஷணனையும், “ஷ” என்பது ப்ரத்யும்நனையும், “ச” என்பது அநிருத்தனையும் குறிக்கும். இந்த ஐந்துவிதமான சக்திகளும் பஞ்சப்ரஹ்மம் என்பதில் காணப்பட்டு, என்னுடைய வெளிப்பாடுகளாகத் தோன்றுகின்றன. இவையே இந்த ஜகத்தின் உற்பத்திக்குக் காரணமாக உள்ளன. இவை பெரிய அக்னியின் ஜ்வாலைகள் போன்று ப்ரஹ்மத்திற்கு எனது சக்தி (ப்ரஹ்மம் = அக்னி என்றால், லக்ஷ்மி = ஜ்வாலை) என்னும் விதத்தில் உள்ளன.

34. சதஸ்ரோ தாரணா ஜாதா வாத்யா யாந்தா: புரந்தர

துர்யாத்யா ஜாக்ரத் அந்தாரஸ்தா அவஸ்தா: பரிகீர்த்திதா:

35. புமாம்ஸம் தாரயந்த்யேதா மத்யதோ தசயோர் த்வயோ:

யேஷா ப்ரஹ்மதசா ப்ரோக்தா ப்ராக்ருதீ பாதிகா ச யா

36. மத்யே தயோர் மகாராக்யோ தாரணாநாம் சதுஷ்கத:

த்ரியதே ஸ புமாந் ப்ரோக்தோ ஜாக்ரத் ஆதிபேதவாந்

37. யதி ந த்ரியதே தாபிர் தசாம் அந்யதராம் வ்ரஜேத்

ப்ராஹ்மணீம் வா ப்ரக்ருதீம் வாபி நைவ ஸ்யாத் ஸம்ஸ்ருதிஸ்தத:

பொருள் - இந்த்ரனே! “ய, ர, ல, வ” ஆகிய நான்கு தாரணைகளும் (இந்த எழுத்துக்களின் ஒலிகள்), ஒரு மனிதனின் துரீயம், ஸுஷுப்தி, ஸ்வப்நம் மற்றும் ஜாக்ரத் ஆகிய நான்கு நிலைகள் ஆகும். ஏதும் இன்றி ப்ரஹ்மம் மட்டுமே உள்ள தொடக்க நிலை மற்றும் ஸ்ருஷ்டி நிலை ஆகிய இரண்டிற்கும் நடுவே உள்ள நிலைகளில், இந்த நான்கு தாரணைகளும் மனிதனிடம் காணப்படுகின்றன (இவை பொதுவாக கலா, வித்யா, ராக, காலம் எனப்படும்). இந்த நான்கு தாரணைகள் மட்டும் அல்லாமல், ப்ரஹ்மநிலை மற்றும் ப்ரக்ருதி நிலை ஆகிய இரண்டி நடுவே “ம” என்பதும் உள்ளது (இது மாயை என்பதைக் குறிக்கும். இவை அனைத்தும் பாணினியாலும் கூறப்பட்டுள்ளன). இந்த நான்கு நிலைகளில் ஒருவன் இல்லையென்றால், அவன் ப்ரஹ்மநிலையிலோ அல்லது ஸ்ருஷ்டி நிலையிலோ

உள்ளான் என்று பொருள். அந்த நிலையில் எந்தவிதமான அசைவுகளும் காணப்படுவதில்லை.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 243)

இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் - எல்லையற்ற சுகரூபமான ப்ரஹ்மமானது உபாஸகனால் அனுபவிக்கப்படும்போது, அத்தகைய உபாஸகன் எந்த ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர மற்ற எதனையும் காண்பதில்லை; இதன் காரணம் அனைத்தும் அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்திலும் மேன்மையிலும் அடங்கியுள்ளதால் ஆகும். ஆகவே ஐச்வரியத்துடன் கூடியவன் என்பதன் மறுபொருளான எல்லையற்ற மேன்மை மற்றும் எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தை அனுபவிக்கும்போது, அத்தகைய ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு ஏதும் இல்லை என்று அந்த உபாஸகன் உணர்வதால், அதனைத் தவிர வேறு எதனையும் சந்திப்பதில்லை. ஆகவே அனைத்தும் அவனுக்கு ப்ரஹ்ம அனுபவத்தின் மூலம் ஆனந்தமாக உள்ளதால், துக்கம் எதனையும் அவன் காண்பதில்லை. ஆகவே அவன் அனைத்தையும் தனக்கு அனுகூலமாக உள்ள சுகரூபமாகவே காண்கிறான்.

பூர்வபகஷம் - ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறானதாக இந்த உலகம் காணப்படும்போது துக்கரூபமாகவும், அளவுடன் கூடிய சுகரூபமாகவும் உள்ளது. ஆனால் அதே உலகம் ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தரூபமாகக் கொள்ளப்படும்போது சுகம் மட்டுமே உள்ளதாக எவ்விதம் கூறப்படுகிறது.

ஸித்தாந்தம் - ஜீவாத்மாக்கள் அனைவருமே கர்மவசப்பட்டவர்கள் என்பதால் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறாக இந்த உலகம் காணப்படும்போது, அந்தந்த கர்மங்களுக்கு ஏற்ப துக்கரூபமாகவோ அல்லது அளவுடன் கூடிய சுகத்துடன் கூடியதாகவோ அறியப்படுகிறது. ஆகவே ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து காணப்படும் உலகம் என்பது அளவுடன் கூடிய சுகம் மற்றும் துக்கம் நிறைந்ததாகக் காணப்படுவது என்னென்றால் கர்மம் காரணமாகவே ஆகும். இத்தகைய கர்மத்தின்

ரூபமாக உள்ள அவித்யை என்பது நீங்கிய பின்னர், இதே உலகம் ப்ரஹ்மானுபவத்தைத் தன்னுள் அடக்கியதாகத் தோன்றி, சுகத்தை மட்டுமே அளிப்பதாக உள்ளது. பித்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவனுக்கு அளிக்கப்படும் பாலானது, அவனுடைய பித்தத்தின் அளவுக்கு ஏற்ப சுகமாகவோ அல்லது அதற்கு நேர்மாறாகவோ உள்ளது; ஆனால் அதே பாலானது ஆரோக்யமான ஒருவனுக்கு சுகத்தை மட்டுமே அளிப்பதாக உள்ளதை நாம் காண்கிறோம். ஒரு அரசனுக்கு இன்பத்தை அளிக்கவல்ல ஒரு கருவியானது, அதனை ஏறெடுத்தும் பார்க்காத அரசுகுமாரனுக்கு எந்தவிதமான இன்பத்தையும் அளிப்பதில்லை. ஆனால் அதனைத் தனது தந்தையின் பார்வை போன்றே காணும்போது இன்பம் அளிப்பதாக உள்ளது. இதே போன்று இந்த உலகமானது - எல்லையற்ற ஆனந்தம் நிறைந்ததும், எல்லையற்ற திருக்கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளதும், அளவற்ற மேன்மை கொண்டதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்திற்கு விளையாடும் இடமாக உள்ளது என்றும், அத்தகைய ப்ரஹ்மத்தைத் தனது ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளது என்று எண்ணும்போது எல்லையற்ற சுகத்தை அளிப்பதாக உள்ளது. ஆகவே அனைத்தையும் நியமித்தல் என்ற ஐச்வர்யத்துடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தை அனுபவிப்பவன், எல்லையற்ற ஆனந்தம் நிறைந்த அந்த ப்ரஹ்மத்தை அனுபவிக்கும்போது, வேறு எதனையும் காண்பதில்லை என்பதால், எந்த துக்கத்தையும் அனுபவிப்பதில்லை.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 243)

இரண்டு முக்கிய ச்லோகங்களுக்கான விளக்கம்

மூலம் - ஆனால், “இதம் சரணம் அஜ்ஞாநம் இதமேவ விஜாநதாம் | இதம் திதீர்ஷதாம் பாரம் இதம் ஆநந்த்யம் இச்சதாம்” என்றும், “அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா | ஸ்வபக்தேர் பூம்நா வா ஜகதி கதிம் அந்யாம் அவிதுஷாம்” என்றும் சொல்லுகிற அதிகார பேதமிருக்கும்படி என்? என்னில், இவ்விடத்திற் சொன்ன அஜ்ஞாநம், உபாஸநாதிகளில் தெளிவில்லாமையாதல் ப்ரபத்தி தன்னிலும் ஸூக்ஷ்ம விசேஷங்கள் அறியாமையாதலா மத்தனை.

விளக்கம் - ஆனால், லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-101) - இதம் சரணம் அஜ்ஞாநம் இதமேவ விஜாநதாம் | இதம் திதீர்ஷதாம் பாரம் இதம் ஆநந்த்யம் இச்சதாம் - ஏதும் அறியாதவர்கள், அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் என்ற அனைவரும், இந்தப் பெருங்கடலின் அக்கரையை அடைந்து, தாங்கள் அடைய விரும்பும் இலக்கான மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்கு இதுவே வழியாகும் - என்றும், ஸ்வாமி பராசரபட்டரின் முத்தகம் - அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா | ஸ்வபக்தேர் பூம்நா வா ஜகதி கதிம் அந்யாம் அவிதுஷாம் - பக்தியோகத்தில் ஞானம் இல்லாதவர்கள், நாராயணனே உயர்ந்த தேவன் என்னும் பக்தியோகத்திற்குத் தேவையான ஞானம் உள்ளவர்கள், ஸர்வேச்வரனிடம் மாறாத அன்பு கொண்டவர்கள், ப்ரபத்தி அன்றி வேறு கதி அறியாதவர்கள் - என்றும் உள்ள ச்லோகங்களில், ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளும் அதிகாரிகளுக்கிடையே உள்ள வேறுபாடுகளை எவ்விதம் விளக்க இயலும் என்று கேட்கலாம். இந்த ச்லோகங்களில் கூறப்படும் அறியாமை என்பது, உபாஸனைகளில் தெளிவான

ஞானம் இல்லாமையும் மற்றும் ப்ரபத்தியைக் குறித்து மிகவும் நுட்பமான ஞானம் இல்லாமையுமே ஆகும்.

மூலம் – இவற்றில் “விஜாநதாம்” என்றும், “தேவே பரிவ்ருடதயா வா விதிதயா” என்றும் சொன்ன ஜ்ஞாந விசேஷமும் உபாஸனாதிகளில் தெளிவாதல், ப்ரபத்திக்கு உபயுக்தமான சரண்யகுணாதி விஷயத்தில் தெளிவாதலாமித்தனை அல்லது இதுக்கு அநபேக்ஷிதமான ஸர்வவிஷய ஜ்ஞாநமன்று. பரிவ்ருடத்வ ரூபமான சரண்யகுண விசேஷ ஞாநமிறே இங்கு சொல்லப்படுகிறது. இவ் உபயுக்த ஞாநமுண்டானாலும், உபாயாந்தரத்தில் சக்தியில்லாதபோது அகிஞ்சநனாய் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரியாம். சக்தியுண்டேயாகிலும், “சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்தந: | மாம் நயேத்யதி காசுத்ஸ்த: தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்” என்கிறபடியே ரக்ஷகன் கைபார்த்து தான் கைவாங்கியிருக்கை யன்றோ உசிதமென்னில், இது ப்ரபந்நனுடைய உத்தர க்ருத்ய விசேஷத்துக்கு உதாஹரணமாம். அல்லாதபோது உபாயவிதாயக சாஸ்த்ரங்கள் நிரர்த்தங்களாம்.

விளக்கம் – மேலே உள்ள ச்லோகங்களில் காணப்படும் “விஜாநதாம் = யார் அறிந்தவரோ” மற்றும் “தேவே பரிவ்ருடதயா வா விதிதயா = அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்னும் ஞானம்” என்னும் இரண்டின் மூலமும் உபாஸனையைக் குறித்து நன்றாக அறிந்த ஞானம் அல்லது தான் சரணம் அடையத்தகுந்த ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் குறித்த ஞானம் என்பது மட்டுமே கூறப்படுகிறது; இவை அல்லாமல், ப்ரபத்திக்குத் தேவையற்றதான அனைத்துவிஷயங்களைக் குறித்த ஞானம் அல்ல; காரணம் இங்கு சரணம் புகத்தக்கவனுடைய “அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன்” என்னும் ஞானமே கூறப்படுகிறது. உபாஸனத்தைக் குறித்த ஞானம் இருந்தாலும், அத்தகைய உபாஸனையைக் கைக்கொள்ள இயலவில்லை என்றால், அவன் மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் சக்தியற்றவன் என்றாகி, ப்ரபத்திக்குத் தகுதியாவன் ஆகிறான். ஆனால் ஒருவனுக்கு அத்தகைய சக்தி இருந்தாலும், சீதை, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டத்தில் (39-30) - சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்த்தந: மாம் நயேத்யதி காசுத்ஸ்த: தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்- விரோதியின் வலிமையை அழிக்கவல்ல இராமன், இலங்கையைத் தனது அம்புகளால் நிரப்பி, அதன் பின்னரே என்னை அழைத்துச் செல்லவேண்டும். இதுவே அவனுக்குப் பெருமை ஆகும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன்

தன்னைக் காப்பாற்றும் தருணத்திற்குக் காத்திருந்து, மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடாமல் இருப்பது அல்லவோ உசிதமாகும் என்று சிலர் கேட்கலாம். சீதையின் கருத்தானது, ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் ப்ரபந்நன் இருக்கவேண்டிய நிலைக்கு உதாரணம் ஆகும். இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்று கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும் பொருளற்றவை ஆகிவிடும்.

மூலம் - உபாயாந்தரத்தில் தனக்கு ஜ்ஞாநமுண்டாய், அதில் அநுஷ்டாந சக்தியுமுண்டானாலும், விளம்ப சஷமனன்றிக்கே இருக்குமாகில் கடுக பலம் தரவல்ல ப்ரபத்தியே நமக்கு உசிதை யென்றிருக்குமவனும் இப் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரியாம். இத்தை “இதம் திதீர்ஷதாம் பாரம்” இத்யாதிகளிலே சொல்லுகிறது. எங்ஙனையென்னில், “திதீர்ஷதாம் பாரம்” என்றது கடுக அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பிறக்க வேணுமென்னும் த்வரையுடையார்க்கு என்றபடி. “ஆநந்த்யம் இச்சதாம்” என்றது ஸ்வரூப ப்ராப்ய பரிபூர்ண பகவத் அநுபவத்தைப் பெற்றல்லது தரிக்கமாட்டார்க்கு என்றபடி.

விளக்கம் - ஒருவனுக்கு மற்ற உபாயங்களில் ஞானம் கொண்டவனாக, அவற்றைக் கைக்கொள்ள அவன் சக்தி உள்ளவனாக இருந்தாலும், அவற்றின் மூலம் பலன் கிடைக்கும் காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், விரைந்து பலன் தரவல்ல ப்ரபத்தியே தனக்கு ஏற்றது என்று எண்ணினால், அவன் ப்ரபத்திக்குத் தகுதியானவன் ஆகிறான். இதனையே மேலே உள்ள லக்ஷமீ தந்த்ரம் (17-101) - இதம் திதீர்ஷதாம் பாரம் - ஸம்ஸாரம் என்னும் பெருங்கடலின் அக்கரையை அடைய எண்ணுபவர்களுக்கு இதுவே உபாயம் - என்று கூறியது. எப்படியென்றால், “திதீர்ஷதாம் பாரம்” என்பதால், தங்களுக்கு விருப்பம் அல்லாதவை (ஸம்ஸாரம்) விரைந்து நீங்கவேண்டும் என்னும் வேகம் கொண்டவர்களுக்கு என்னும் கருத்து கூறப்படுகிறது. லக்ஷமீ தந்த்ரம் (17-101) - ஆநந்த்யம் இச்சதாம் - என்பது தங்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற இலக்காக உள்ளதான பரிபூர்ணமான பகவத் அநுபவம் கிட்டினால் அல்லாமல், உயிர் தாங்க மாட்டார்கள் என்பதைக் கூறுவதாகும்.

மூலம் - இவையிரண்டையும் நினைத்து “ஸ்வபக்தே பூம்நா வா” என்கிறார். இங்கு பக்தியென்றது ப்ரேம பாரவச்யத்தைச் சொன்னபடி; அல்லது பக்தியோகத்தைச் சொன்னபடியன்று. இப்படி பக்தியினுடைய பூமாவாகிறது கடுகப் ப்ராப்தி கிடையாதபோது அழியும்படியான அவஸ்தா விசேஷம். இது சிலர்க்குக் கட்டளைப்பட்ட பக்தியோகமில்லையாகிலும், ஸுக்ருத விசேஷ மூலமான பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே வரும். இவ் அவஸ்தையுடையவனும் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி.

விளக்கம் - இந்த இரண்டையும் கருத்தில் கொண்டே ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர் - ஸ்வபக்தே பூம்நா வா - பக்தியின் மிகுதியால் - என்றார். இங்கு கூறப்பட்ட பக்தி என்பது பகவானிடம் கொண்ட ப்ரேமை ஆகும், அது பக்தியோகத்தைக் குறிக்கவில்லை. பக்தியின் மிகுதி என்றால், விரைவாக பகவானைக் கிட்ட இயலவில்லை என்றால், உயிர் போகும்படியான நிலையில் உள்ள தன்மையாகும். இத்தகைய நிலையானது சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட பக்தியோகத்தில் காணப்படுவதில்லை என்றாலும், ஒரு சிலருக்கு அவர்கள் செய்த நற்செயல்கள் காரணமாக, இந்த நிலையானது பகவானால் அளிக்கப்படுவதாகும். இந்த நிலையில் உள்ளவர்களும் ப்ரபத்திக்குத் தகுதியானவர்கள் ஆவர்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 63)

143. இறுகலிறப்புக்கும் இறந்தால் தங்குமூர் ஒக்குமே.

அவதாரிகை - கேவலரை ஓரூராகச் சொல்லுவானென் என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இறுகலித்யாதி).

விளக்கம் - ஆனால் கேவலர் என்பவர்களை ஓர் ஊராக ஏன் உரைக்கவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அபரிச்சிந்த ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிக பரப்ரஹ்மாநுபவம் போலன்றிக்கே அனுபூதாத்மாநுபவமாத்ர மாகையாலே, “இறுகலிறப்பு” என்கிற ஸங்கோசரூபமான மோக்ஷத்துக்கும், “ஜரா மரண மோக்ஷாய” என்கிறபடியே ஜரா மரணாதிகளில் அந்வயமற்றிருந்து அநுபவிக்கும்போது ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கர்மீபவிக்கும் ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்கு அவ்வருகான பரமாகாசத்திலே யிருந்து அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே, “யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷ காரிணாம்” என்கையாலே, “இறந்தால் தங்குமூரண்டமே” என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றால் போய் வலிக்கும் தேசமொக்கு மென்றபடி.

விளக்கம் - (இறுகல் இறப்புக்கும்) - எல்லையற்ற ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைக் கொண்டதான பரப்ரஹ்மத்தின் அனுபவம் போன்று அல்லாமல், அனு அளவே உள்ளதான ஆத்மாவை அனுபவித்தல் என்பதால் ஏற்பட்ட அனுபவம் என்பதால்,

திருவாய்மொழி (4-1-10) - இறுகல் இறப்பு - என்பதற்கு ஏற்ப சுருக்கமான ரூபமான மோஷுத்திற்கும், (இறந்தால் தங்கும் ஊர் ஒக்கும்) - கீதையில் (7-29) - ஜரா மரண மோஷாய - வயோதிகம், மரணம் போன்றவற்றிலிருந்து விடுபடுவதற்காக - என்பதற்கு ஏற்ப வயோதிகம் மற்றும் மரணம் ஆகியவற்றின் தொடர்பு நீங்கப் பெற்று அனுபவித்தபடி உள்ளபோது, ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகியவை ஏற்படும் இடமான ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கும் அப்பால் உள்ளதான பரமாகாசத்தில் இருந்து அனுபவிக்கவேண்டும் என்பதால், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-6-38) - யோகிநாம் அம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷ காரிணாம் - ஜனகன் போன்ற யோகிகளுக்கு அமிர்தம் என்று கூறப்படும் இடம் எதுவோ அதுவே தனது ஆத்மாவை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணி அதற்கான உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் இடம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பெரியதிருமொழி (10-2-10) - இறந்தால் தங்கும் ஊர் அண்டமே - என்னும்படி இந்தச் சரீரத்தின் தொடர்பு நீங்கப்பெற்றவுடன் சென்று வசிக்கும் தேசம் ஒப்புமையாகும் என்று கருத்து.

144. சிறுசீரார் சுளகுகள் உபய விவேக பரிகரம்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சிறுசுளகு மணலுங் கொண்டு” என்றும், “சீரார் சுளகில் சிலநெல் பிடித்தெறியா” என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில், சிறுசுளகாவது - பெருமணலையும் நுண்மணலையும் பிரிப்பதொன்றாகையாலே, தேஹாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணம். சீரார்சுளகாவது - இவளுக்கு இவ் வ்யாமோஹத்தை விளைத்தார் ஆரென்று ஆராய்கிறவளவிலே, “சிலநெல் பிடித்தெறியா” என்று தொடங்கி “பேராயிரமுடையா னென்றாள்” என்று தேவதாந்தரங்களன்று; ஸர்வேச்வரனென்று விவேகிக்கிற போதைக்கு உபகரணமாகையாலே ஆத்ம பரமாத்மா விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணமென்கை. உபய விவேகமாவது - த்யாஜ்யோபாதேய ரூபோபய வஸ்து விவேகமாகையாலே, ப்ரகரணோசிதமாக இப்படி சொல்லத் தட்டில்லை.

விளக்கம் - (சிறு சுளகு) - நாச்சியார் திருமொழி (2-8) - சிறுசுளகு மணலுங் கொண்டு - என்று கூறும் இடத்தில் உள்ள "சிறு சுளகு" என்பது, (உபய விவேக பரிசு) - பெருமணல் மற்றும் சிறுமணல் ஆகியவற்றைப் பிரித்தல் என்பதால், சீரம் வேறு ஆத்மா வேறு என்று பகுத்தறிந்து உணர்வதற்கான ப்ரமாணம் ஆகும். (சீரார் சுளகு) - சிறியதிருமடல் (21) - சீரார் சுளகில் சிலநெல் பிடித்தெறியா - என்பதில் கூறப்பட்ட "சீரார் சுளகு" என்பதன் பொருள் என்னவென்றால், இவளுக்கு இவ்விதம் தீர்க்க இயலாத காதல் நோயை ஏற்படுத்தியது யார் என்று ஆராயும்போது, சிறியதிருமடல் (21) - சிலநெல் பிடித்தெறியா - என்று தொடங்கி, சிறியதிருமடல் (22) - பேர் ஆயிரம் உடையான் என்றான் - என்று, அவளைப் பிடித்துள்ள இந்த நோய்க்குக் காரணம் மற்ற தெய்வங்கள் அல்ல, ஸர்வேச்வரனே ஆவான் என்று அறிவதற்கு ஏற்றதாக உள்ளதால், ஆத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் பிரித்து உணரும் விவேகத்தினை ஏற்படுத்தும் ப்ரமாணம் என்று கருத்து. உபய விவேகம், என்றால் தள்ளத்தக்கது எது, ஏற்கத்தக்கது எது என்று பிரித்து அறியக்கூடிய அறிவு என்பதால், இந்த இடத்திற்கு ஏற்றபடி இவ்விதம் பொருள் கொள்வதில் தவறில்லை.

145. மாலை கங்குல் காலை பகல் - ரஜஸ் தமஸ் ஸத்வ சுத்தஸத்வ ஜ்ஞாநங்கள்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "செங்களம் பற்றி நின்றெள்கு புன்மாலை", "சொல்கதிர் மாலை" இத்யாதிகளிலே சொல்லுகிற மாலையாவது - ராகோத்தரமாய் பதார்த்தங்கள் விசதமாக ப்ரகாசியாமை கொண்டு அந்யதா ப்ரதிபத்திக்கு உறுப்பாயிருக்கும் ஸந்த்யா காலமாகையாலே பதார்த்தங்களில் அந்யதா ப்ரதிபத்திக்குறுப்பான ராஜஸ ஜ்ஞாநம். "சூழ்கின்ற கங்குல்", "செல்கின்ற கங்குல்", "கங்குல் நாழிகை" இத்யாதிகளால் சொல்லுகிற கங்குலாவது - பதார்த்தங்களொன்றும் தோற்றதபடியாய், ஏதேனும் தோற்றமதுமுண்டாகில் விபரீதமாகத் தோற்றும்படியிருக்கும் திமிரோபஹத ராத்ரி காலமாகையாலே ஜ்ஞாத வ்யார்த்த ப்ரகாசமுமின்றியே விபரீத ப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவுமாயிருக்கும் தாமஸ ஜ்ஞாநம். "காலை யெழுந்திருந்து", "காலை நன்ஞானத்துறை படிந்து" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற காலையாவது - ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தமாகையாலே பதார்த்த யதா ப்ரதிபத்திக்குறுப்பாகா நிற்கும் ஸாத்விக ஜ்ஞாநம். "பகல்

கண்டேன்” இத்யாதியிற் சொல்லும் பகலாவது - பதார்த்தங்களை ஸம்சய விபர்யமற விசதமாக ப்ராகாசிப்பிக்கும் காலமாகையாலே, “நாரணனைக் கண்டேன்” என்கிறபடியே ஸமஸ்த குண விக்ரஹ விபூதி விசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரனை ஸம்யக் ஸாஷ்டாத்கரிக்கிற சுத்தஸத்வ ஜ்ஞாநமென்கை. இத்தால் அந்யதா ஜ்ஞாநம், விபரீத ஜ்ஞாநம், யதா ஜ்ஞாநம், தத்பலமான ஸாஷ்டாத்கார ஜ்ஞாந மென்கிறவற்றைச் சொன்னபடி.

விளக்கம் - (மாலை) - திருவிருத்தம் (77) - செங்களம் பற்றி நின்றெள்கு புன்மாலை - என்றும், திருவாய்மொழி (9-9-1) - சொல்கதிர் மாலை - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் கூறப்படும் “மாலை” என்பது. (ரஜஸ் ஜ்ஞாநம்) - ஆசையை மேன்மேலும் வளர்ப்பதும், காணும் பொருள்கள் இன்னது என்று தெளிவாக உணர இயலாத காரணத்தால் வேறுவிதமாக எண்ணுவதற்குக் காரணமாய் உள்ள ஸந்த்யாகாலமாக இருப்பதால், பொருள்களைச் சரிவர அறியாமல் வேறுவிதமாக அறிவதற்குக் காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய ராஜஸ் ஞானம் ஆகும். (கங்குல்) - திருவிருத்தம் (72) - சூழ்கின்ற கங்குல் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-4-10) - செல்கின்ற கங்குல் - என்றும், பெரியதிருமொழி (9-5-3) - கங்குல் நாழிகை - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் காணப்படும் “கங்குல்” என்பது. (தமஸ் ஜ்ஞாநம்) - எந்தவிதமான பொருள்களையும் அறிய இயலாதபடியும், ஏதேனும் தென்பட்டாலும் அதனைத் தவறாக உணரும்படியும் இருள் சூழ்ந்து கிடக்கும் இரவுப்பொழுது என்பதால், அறியத்தகுந்தபடி உள்ள பொருள்களைச் சரிவர உணர்த்தாமல் வேறு பொருள் என்னும் தவறான அறிவு ஏற்படக் காரணமாக உள்ள தாமஸ ஞானம் ஆகும். (காலை) - நாச்சியார் திருமொழி (9-8) - காலை யெழுந்திருந்து - என்றும், திருவிருத்தம் (93) - காலை நன்ஞானத்துறை படிந்து - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் காணப்படும் “காலை” என்பது. (ஸத்வ ஜ்ஞாநம்) - ப்ரஹ்மமுகூர்த்த நேரம் என்பதால் ஸத்வகுணத்தை வளர்ப்பதாகவும், இருளை விலக்கியபடி வருகின்ற காலைப்பொழுது என்பதால் பொருள்களை உள்ளது உள்ளபடி உணர்த்தக் காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய ஸத்வ ஞானம் ஆகும். (பகல்) - இரண்டாம் திருவந்தாது (81) - பகல் கண்டேன் - என்பது போன்ற பாசுரங்களில் கூறப்படும் “பகல்” என்பது. (சுத்தஸத்வ ஜ்ஞாநம்) - பொருள்களை எந்தவிதமான சந்தேகமும் இன்றி மிகவும் தெளிவாக உணர்த்துகின்ற பகல்பொழுது என்பதால்,

இரண்டாம் திருவந்தாதி (81) – நாராணனைக் கண்டேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதமான கல்யாணகுணங்கள் நிறைந்தவனும், எழிலான திருமேனி உள்ளவனும், அனைத்து விபூதிகளையும் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, எந்தவிதமான ஐயமும் இன்றி தெளிவாக உணர்த்துகின்ற சுத்தஸத்வ ஞானம் ஆகும். ஆக இதன் மூலம் பொருளைத் தெளிவின்றி அறிதல், மாற்றி அறிதல், உள்ளது உள்ளபடி அறிதல், இறுதியாகக் கூறப்பட்டதான பலனாகிய தெளிவான அறிவு ஆகியவற்றைக் கூறினார்.

146. நிலா முற்றம் ப்ராஜ்ஞா ப்ராஸாதமென்னு மெல்லை நிலம்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “நீணிலா முற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினாள்” என்கிற நிலாமுற்றமாகிறது, “ப்ராஜ்ஞா ப்ராஸாதமாருஹ்ய அசோச்யச்சோசகாந் ஜநாந், பூமிஸ்த்தாநிவ சைலஸ்த்தோ ஹ்யஜ்ஞாந் ப்ராஜ்ஞா: ப்ரபச்யதி” என்கிறபடியே உத்துங்கமாக நின்று ஸர்வத்தையும் தர்சிக்கைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லப்படுவதாய், அதிலே நின்று தர்சித்தவளவில் “காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்” என்கையாலே ததீய விஷயமே பரம ப்ராப்யமென்று பிறர்க்கும் ப்ரகாசிக்கும்படி சரமாவதியான புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமென்கை.

விளக்கம் – (நிலாமுற்றம்) - பெரியதிருமொழி (8-2-2) – நீணிலா முற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினாள் - என்ற பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட “நிலா முற்றம்” என்பது. (ப்ராஜ்ஞா ப்ராஸாதம் என்னும் எல்லை நிலம்) - மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் - ப்ராஜ்ஞா ப்ராஸாதமாருஹ்ய அசோச்யச்சோசகாந் ஜநாந், பூமிஸ்த்தாநிவ சைலஸ்த்தோ ஹ்யஜ்ஞாந் ப்ராஜ்ஞா: ப்ரபச்யதி – திருமந்த்ரத்தின் உயர்ந்த ஞானம் என்பதான மலையில் ஏறி, தன்னைக் குறித்த எந்தவிதமான வருத்தமும் இல்லாத ஞானி ஒருவன், அறிவின்றி வருந்தும் இந்த உலகில் உள்ளவர்களை, மலையில் உள்ள ஒருவன் கீழே நோக்குவது போன்று, காண்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப உயர்ந்த இடத்தில் நின்று அனைத்துப் பொருள்களையும் காணும்போது, பெரியதிருமொழி (8-2-2) - காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் தொடர்புடைய பொருள்களை அடைவதே மிகவும் உயர்ந்த பேறாகும்

என்று அனைவருக்கும் விளக்கும்படியான எல்லை நிலமாக உள்ள பேற்றினைக் குறித்த ஞானம் ஆகும்.

147. கலை வளை அஹம் மம க்ருதிகள்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “கைவளையும் மேகலையும் காணேன்”, “கலையாளா வகல்குல் கனவளையும் கையாளா” இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற கலையும் வளையுமான – பகவதநுபவ விரோதியான அஹங்க்ருதியும் மமக்ருதியுமென்கை. அஹங்கார மமகாரங்க ளிரண்டும் பகவதநுபவ விரோதியாகையாலேயிறே மத்யம பதத்தாலே இவையிரண்டையும் கழித்துக் கொண்டு த்ருதீய பதத்திலே பகவதநுபவம் சொல்லிற்று. “கழல்வளை பூரிப்ப யாங்கண்டு கைதொழக் கூடுங்கொலோ”, “ஈண்டிய சங்கும் நிறையும் கொள்வான்”, “தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் சுடர்வளையும் கலையும்” என்கிறவிடங்களில் த்யாஜ்யமான அஹம் மம க்ருதிகளன்றிக்கே “சேஷோஹம்”, “என்னுடைய திருவரங்கர்” என்றாப்போலே யிருந்துள்ள அஹம் மமதைகளைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளலா மாகையாலே, அங்குத்தைக்கும் இதுவே ஸ்வாபதேசமாகக் குறையில்லை.

விளக்கம் – (கலை) திருநெடுந்தாண்டகம் (22) - கைவளையும் மேகலையும் காணேன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (5-5-2) - கலையாளாவகல் அல்குல் கனவளையும் கையாளா - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் காணப்படும் “கலை, வளை” போன்ற சொற்கள். (அஹம் மம க்ருதிகள்) - ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கத் தடையாக உள்ள அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் ஆகியவை ஆகும். அஹங்காரம், மமகாரம் என்ற இரண்டும் பகவத் அனுபவத்திற்கு விரோதிகளாக உள்ளதால், “ஓம் நமோ நாராயணாய” என்பதில் உள்ள நடுப்பதமான “நம:” என்பதன் மூலம் இவை இரண்டையும் நீக்கிய பின்னர் ஏற்படும் பகவத் அனுபவத்தை மூன்றாவது பதமான “நாராயண” என்பது கூறுகிறது. திருவாய்மொழி (5-9-9) - கழல்வளை பூரிப்ப யாங்கண்டு கைதொழக் கூடுங்கொலோ - என்றும், திருவாய்மொழி (8-2-2) - ஈண்டிய சங்கும் நிறையும் கொள்வான் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-6) - தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் சுடர்வளையும் கலையும் - என்றும் கூறுகின்ற இடங்களில் கைவிடவேண்டியதான அஹங்காரம், மமகாரம் என்ற பொருளில்

வராமல், சேஷோஹம் - நான் அடிமை - என்றும், என்னுடைய திருவரங்கள் - என்ற இடங்களில் உள்ளது போன்று காணப்படும் பொருளில் அஹங்காரம், மமகாரங்களைக் கூறுவதாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே அங்கும் இது போன்றே மறைமுகமான பொருள் என்பதில் தோஷம் இல்லை

148. பட்டம் சூடகமாவன பராவர குருக்கள் பூட்டும் ஆத்மபூஷணங்கள்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “பட்டங் கட்டிப் பொற்றோடு பெய்து இவள் பாடகமும் சிலம்பும் இட்டமாக வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு” என்றும், “சூடகமே தோள்வளையே தோடே செவிப்பூவே பாடகமே யென்றனைய பல்கலனும் யாமணிவோம்” என்றும் சொல்லுகிற ஆபரணங்களாவன - “க்ருஷ்ணாங்கரி துளஸீமௌலி: பட்டம் க்ருஷ்ணாபி வந்தநம், குண்டலே க்ருஷ்ண சரித ச்ரவணம் கங்கணோஞ்ஜலி:” என்கிறபடியே ப்ரதமத்திலே இவ்வாத்மாவை அங்கீகரித்த ஆசார்யனுண்டாக்கும் நாம ரூபங்களும், பகவத் வந்தநாதிகளும். பின்பு அவ்வாசார்ய வைபவத்தை உணர்த்தி, அவனுண்டாக்கும் சேஷத்வ ஜ்ஞாநாதிகளுமாகிற ஆத்மாலங்காரங்களென்கை.

விளக்கம் - (பட்டம் சூடகம் ஆவன) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-7-6) - பட்டங் கட்டிப் பொற்றோடு பெய்து இவள் பாடகமும் சிலம்பும் இட்டமாக வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு - என்றும், திருப்பாவை (27) - சூடகமே தோள்வளையே தோடே செவிப்பூவே பாடகமே யென்றனைய பல்கலனும் யாமணிவோம் - என்றும் கூறப்படும் ஆபரணங்கள் எவை என்றால், (பர அவர குருக்கள் பூட்டும் ஆத்மபூஷணங்கள்) - க்ருஷ்ணாங்கரி துளஸீமௌலி: பட்டம் க்ருஷ்ணாபி வந்தநம், குண்டலே க்ருஷ்ண சரித ச்ரவணம் கங்கணோஞ்ஜலி: - க்ருஷ்ணன் தனது திருவடிகளில் அணிந்த திருத்துழாய் என்பது க்ரீடம், அவனை வணங்குதல் என்பது பட்டாடை, அவன் சரீரங்களைக் கேட்பது என்பது குண்டலங்கள், அவனை வணங்குதல் என்பது கைகளுக்கு இடப்படும் வளையல்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த ஆத்மாவை ஏற்றுக்கொண்டு அதனை ஒரு பொருளாக்கிய ஆசார்யன் முதலில் ஏற்படுத்தித் தருகின்ற பெயர் மட்டும் ரூபங்கள் [அதாவது இராமாநுசதாசன் என்பதும், பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளும்] மற்றும் பகவானை

வணங்குதலும் ஆகும். தொடர்ந்து அந்த ஆசார்யனுடைய வைபவங்களை உணர்த்தி ஆத்மாக்கள் அனைவரும் ஸர்வேச்வரனுடைய அடிமைகள் என்று ஆசார்யனால் அளிக்கப்பட்ட ஞானம் போன்றவைகளும் ஆத்மாக்களுக்கு அலங்காரங்கள் ஆகும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 208)

3-5-7 நீர்மையில் நூற்றுவர் வீய ஐவர்க்கருள் செய்து நின்று
பார்மல்கு சேனை யவித்த பரஞ்சுடரை நினைந்தாடி
நீர்மல்கு கண்ணினராகி நெஞ்சங் குழைந்து நையாதே
ஊன்மல்கி மோடு பருப்பா ருத்தமர் கட்கென் செய்வாரே

பொருள் - சிறந்த குணங்கள் ஏதும் இல்லாத கௌரவர்கள் நூறு பேரும்
மடியும்படியாக பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு எல்லையற்ற க்ருபை செய்தவனும்,
இந்தப் பூமிக்குப் பாரமாக இருந்த ஸேனையை முற்றிலுமாக அழித்தவனும்,
எல்லையற்ற தேஜஸ் நிரம்பிய வடிவழகு கொண்டவனும் ஆகிய அவனை
எண்ணியபடி, ஆடி, ஆனந்தக்கண்ணீர் நிறைந்த கண்களைக் கொண்டபடி,
அவனை நினைத்து நெஞ்சம் உருகாமல், உடல் மெலியாமல், மேன்மேலும் உணவு
உண்டு வயிறு பெருத்திருப்பவர்கள் (அல்லது பிடரி பருத்திருப்பவர்கள்),
பாகவதர்களில் சிறந்தவர்களுக்கு என்ன செய்வார்கள்?

அவதாரிகை - ஆச்ரித பக்ஷபாதமாகிற மஹாகுணத்தில் ஈடுபடாதே சரீர போஷண
பரராய்த் திரிகிறவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு எதுக்குறுப்பாகப் பிறந்தார்கள்
என்கிறார்.

விளக்கம் – அவன் தனது அடியார்களிடம் பசுபாதமாக நிற்கின்ற உயர்ந்த குணங்களில் ஈடுபடாமல், தங்களுடைய சரீரத்தை மட்டுமே வளர்ப்பதற்காகத் திரிந்தபடி உள்ளவர்கள், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு என்ன செய்வதற்காகப் பிறந்தார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (நீர்மை இத்யாதி) முற்பட ஸஞ்சயனைப் போகவிட்டு அநந்தரமாக தான் போய் “இவர்களையும் அவர்களையும் சேரவிடலாமோ” என்று பார்த்தவிடத்து, அவர்கள் ஒருபடியாலும் இசையாதே, “எங்கள் பந்துக்கள் ஜீவிக்கில், நாங்கள் ஜீவிப்பதில்லை. அவர்களுக்கு ஒரு குடியிருப்பு கொடோம். நாங்கள் பலராகையாலே பூமிப்பரப்படங்க எங்களுக்கே இடம்போருமத்தனை. அவர்களுக்கு க்ருஷ்ணனும் தர்மமுமுண்டு. அதுக்குப் பலமாக ஸ்வர்க்கத்தை அநுபவிக்கக் கடவர்கள். நாங்கள் பூமியையாளுவோம்” என்று வெட்டிதாக வார்த்தை சொல்ல, அவர்கள் நெற்றியைக் கீறிப் பார்த்தவிடத்தில் ரக்தம் புசியாமையாலே “அவர்களை அழியச்செய்வோம்” என்று பார்த்தான். பாண்டவர்களை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது, “நாங்கள் பந்துக்களையொழிய ஜீவிப்பதில்லை” என்றது. “யேஷாம் அர்த்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகாஸ் ஸுகாநி ச” - “நாட்டார் அர்த்தந் தேடுகிறதும், ராஜ்யங்கள் ஸம்பாதிக்கிறதுமெல்லாம் பந்துக்களும் தாங்களும் கூட ஜீவிக்கைக்கன்றோ. ஆனபின்பு, நாங்கள் பந்து வதம் பண்ணி ஜீவிக்கப் பார்க்கிலோம்” என்னும் நீர்மையாலேயாயிற்று. அவர்கள் இங்ஙனன்றிக்கே, “இவர்களுக்கு ஒரு கோல்குத்து நிலமும் கொடுப்பதில்லை. அவர்கள் ஜீவிக்கில், நாங்கள் ஜீவியோம்” என்ன; “இவர்கள் ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளாயிருந்தார்கள். இவர்களை அழியச்செய்யாவிடில் விபூதியு மழியும்” என்று பார்த்து, அதுக்கீடாக ஒருப்பட்டான். ஒருபடியாலும் ஒரு நீர்மையில்லாத துர்யோதநாதிகள் முடிந்து போம்படிக்கீடாக. (ஐவர்க்கு அருளிச்செய்து நின்று) தானல்லாது தஞ்சமில்லாத பாண்டவர்களுக்கு. “க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:” என்றிருக்குமவர்கள். (நின்று) “யஸ்ய மந்தரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருத் ச ஏவ ஜநார்த்தந:” என்று இவர்களிழந்த பரிகரமெல்லாம் தானேயாய் நின்று.

விளக்கம் - (நீர்மை இத்யாதி) - க்ருஷ்ணன் முதலில் ஸஞ்ஜயனை அனுப்பிய பின்னர், தொடர்ந்து தான் நேரில் சென்று பாண்டவர்களையும் கௌரவர்களையும் சேர்க்க இயலுமோ என்று நோக்கினான். ஆனால் கௌரவர்கள் எந்தவிதத்திலும் அதற்கு இசைந்து கொடுக்காமல், “எங்களுடைய உறவினரும் வாழ்ந்து, நாங்களும் வாழ்வது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. அவர்களுக்கு ஒரு சிறிய இடம் கூட அளிக்கமாட்டோம். நாங்கள் பலர் உள்ளதால், இந்த இடம் முழுவதும் எங்களுக்கே போதுமானதாக உள்ளது. பாண்டவர்கள் பக்கம், க்ருஷ்ணனும் தர்மமும் உள்ளதால், அதன் பலனாக அவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை அனுபவிப்பார்கள் [இதன் கருத்து - தங்களிடம் உள்ள தர்மத்தையும், க்ருஷ்ணனையும் நம்பி நம் மீது பாண்டவர்கள் படையெடுத்து வருவார்கள். அப்போது நாம் அவர்களை எளிதாக அழித்துவிடலாம். அப்போது தர்மபலன் காரணமாக அவர்கள் ஸ்வர்க்கம் அடைவார்கள் - என்பதாகும்]. நாங்கள் இந்தப் பூமியை அனுபவிப்போம்” என்று க்ரூரமான சொற்களைக் கூறினார்கள். அவர்களுடைய நெற்றியைக் கீறிப் பார்த்தபோதும் அங்கு இரத்தம் வராமல் இருந்தது கண்டு [அதாவது அத்தனை கடுமையானவர்கள் என்று கருத்து], “இவர்களை அழியும்படிச் செய்வோம்”, என்று முடிவு செய்தான். ஆனால் பாண்டவர்களைக் காக்க முயன்றது ஏன் என்றால் அவர்கள், “நாங்கள் உறவினர்கள் இன்றி வாழமாட்டோம்” என்று கூறியதால் ஆகும். கீதையில் (1-33) - யேஷாம் அர்த்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகாஸ் ஸுகாநி ச - நம்மால் அரசாங்கமும் போகங்களும் சுகங்களும் யாருக்காக விரும்பும்படியாக உள்ளனவோ - என்பதற்கு ஏற்ப, உலகில் உள்ளவர்கள் பொதுவாக பொருள் ஈட்டுவதும், நிலபுலன்கள் சேர்ப்பதும் எதற்கு என்றால் உறவினர்களும் தங்களும் ஒன்றாக வாழ்வதற்காக அல்லவோ? இப்படி உள்ளபோது பாண்டவர்கள், “நாங்கள் உறவினர்களை கொன்று பிழைப்பதற்கு எண்ணவில்லை”, என்றனர்; இது உயர்ந்த குணத்தால் ஆகும். ஆனால் கௌரவர்கள் இது போன்று அல்லாமல், “இவர்களுக்கு அம்புகோல் கொண்டு குத்தும் அளவு நிலம் கூட நாங்கள் அளிக்கமாட்டோம். அவர்கள் வாழ்ந்தால் நாங்கள் வாழமாட்டோம்”, என்று கூறினார்கள். ஆகவே க்ருஷ்ணன், “இப்படிப்பட்ட அஸூர பிறவிகள் அழியவில்லை என்றால், நம்முடைய இந்த உலகம் முழுவதும் அழிந்துவிடும்”, என்று எண்ணியவனாக, அதற்கு ஏற்ப ஒரு முடிவு எடுத்தான். என்ன முடிவு எடுத்தான் என்பதை அடுத்து உரைக்கிறார்.

எந்தவிதத்திலும் நீர்மை என்பது சிறிதும் இல்லாத துரியோதனன் முதலானோர் முற்றிலும் முடிந்து போவதற்கு ஏற்றபடியாக. (ஐவர்க்கு அருள்செய்து நின்று) - க்ருஷ்ணனாகிய தன்னை விடுத்து வேறு புகலிடம் இல்லை என்று நின்ற பாண்டவர்களுக்கு. மஹாபாரதம் த்ரோணபர்வம் - க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா: - பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனையே அண்டி நிற்பவர்கள், அவனையே தங்கள் பலம் என்று கொண்டவர்கள், அவனையே தலைவனாகக் கொண்டவர்கள் ஆவர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்கள். (நின்று) - மஹாபாரதம் - யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருத் ச ஏவ ஜநார்த்தந: - [ஸஞ்சயன் கூறுவது] ஜநார்த்தநனாகிய க்ருஷ்ணன் நண்பனாகவும் மந்திரியாகவும் ரக்ஷகனாகவும் உள்ளபோது வெற்றி கொள்ள இயலாதபடி என்ன உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப பாண்டவர்கள் இழந்து நிற்கும் அனைத்தும், தான் ஒருவனாக நின்று ஈடுகட்டுபவனாக.

வ்யாக்யானம் - (பார்மல்கு சேனையவித்த) பூமி நெளியும்படிக்கீடாக மிகைத்து வந்த ஆஸூர வர்க்கத்தை விளக்கவித்தாற்போலே பிணங்காணவொண்ணாதபடி முடித்துப் பொகட்ட. (பரஞ்சுடரை) “ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது” என்றார்களே; அதுக்காக ஸேநா தூளியும், முட்கோலும், சிறுவாய்க்கயிறும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளும், சிறு சதங்கையுமாய் ஸாரத்ய வேஷத்தோடே நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறது. (நினைந்தாடி) அவனுடைய ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தானம் இருந்தவிடத்தே இருக்கவொட்டாமையாலே ஆடி. (நீர்மல்கு கண்ணினராகி) “ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:” என்கிறபடி, கண்ணநீரையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படியான கண்ணையுடையராய்.

விளக்கம் - (பார்மல்கு சேனை அவித்த) - இந்தப் பூமி முழுவதும் நிரம்பும்படியாக, இந்தப் பூமியானது பாரம் தாங்காமல் அசைவதற்கு ஏற்றபடியாக, அதிகமாக வந்த அஸூரப் பிறவிகளை, விளக்கு கொண்டு எரித்து பிணத்தைக் கூட காண இயலாமல் செய்வது போன்று, அழிப்பதற்காக வந்த. (பரஞ்சுடரை) - இயல்பாகவே தேஜஸ் நிறைந்த க்ருஷ்ணனுக்கு, தேர் ஓட்டும் சாரதியாக வந்ததால், மேலும் மகிழ்ச்சி காரணமாக அதிகமான தேஜஸ் உண்டானது. தன்னை “ஆயுதம் எடுக்கக்கூடாது” என்று கூறியதைச் சிந்தித்தான்; இரண்டு படைகளின்

காரணமாக எழுந்த புழுதியால் பூசப்பட்டு, சாட்டையைக் கையில் பிடித்தபடி, மற்றொரு கையில் கடிவாளத்தைப் பிடித்தபடி, தேர்த்தட்டின் கீழே நீட்டப்பட்ட திருவடிகளும், அவற்றில் உள்ள அழகான சிறிய சதங்கைகளும் என்பதற்கு ஏற்ப ஏற்றுக்கொண்ட தேர்ப்பாகனாக நின்ற நிலையைக் கூறுகிறார். (நினைந்தாடி) - அவனுடைய “அடியார்களுக்கு வசப்பட்ட நிலை” என்பதை எண்ணி, அத்தகைய எண்ணம் காரணமாக ஒரு இடத்தில் இருக்கமுடியாமல் குதித்து ஆடி. (நீர்மல்கு கண்ணினராகி) - ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வத்தில் - ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு: - பகவத் அனுபவம் காரணமாகப் பெருகும் ஆனந்தக்கண்ணீரால் குளிர்ந்த கண்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, அத்தகைய ஆனந்தக்கண்ணீர் நிரம்பியதால், இதுவே கண்களாக இருக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்யலாம்படி உள்ள கண்கள் கொண்டவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சம் குழைந்து) சரீர சைதில்யமேயன்றிக்கே ஹ்ருதய சைதில்யமுமுடையராய் நைந்து போகாதே. (ஊன்மல்கி மோடு பருப்பார்) மாம்ஸளமாம்படி சரீரத்தைப் பருக்கப்பண்ணி, கனத்த பிசல்களும் நெடிய வலிய சரீரங்களுமாயிருக்கும்வர்கள். (உத்தமர்கட்கென் செய்வாரே) பகவத் குணாநுஸந்தாநத்தாலே மெலிகின சரீரத்தையுடையராயிருந்துள்ள மஹாபுருஷர்களுக்கு “போதயந்த: பரஸ்பரம்” பண்ணுகைக்கு உசாத்துணையாவார்களோ? ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வைஷ்ணவர்களுக்கு குறுப்பாமதுவே என்கிறார்.

விளக்கம் - (நெஞ்சம் குழைந்து) - சரீரம் சிதைவது மட்டுமே அல்லாமல், அவனை எண்ணி இதயமும் உடைந்து போகும்படி இளைக்காமல். (ஊன்மல்கி மோடு பருப்பார்) - மிகுந்த சதை பெருகும்படியாக, தங்களுடைய சரீரத்தைப் பருத்துப் போகும்படியாகச் செய்து, கனமான உடல் பாகங்கள் கொண்டபடி, நெடிய வலிமையான சரீரத்துடன் கூடியபடி உள்ளார்கள். (உத்தமர்கட்கு என் செய்வாரே) - எப்போதும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை எண்ணியபடி உள்ளதால் மென்மையான சரீரம் கொண்டவர்களாக உள்ள உயர்ந்தவர்களுக்கு, ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி செய்து, ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்வதற்கு ஏற்றபடி இருப்பார்களோ? ஜன்மம் எடுத்ததன் பயன் என்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஏற்றபடி வாழ்வதே ஆகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஈசுவரன், தன்னையும் தன் விபூதியையும் ததீய சேஷமாக்கியிறே வைப்பது. ஆயிரந்தளியிலே ராஜா இருக்கச்செய்தே பெரியநம்பியையும் ஆழ்வானையும் நலிந்தானாய், ஆழ்வான் மடியிலே சாய்ந்து கிடக்கச்செய்தே பெரியநம்பி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார். அவ்வளவிலே “ஒருவருமில்லாதாரை ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவோம்” என்று திரிகிறார் சிலர் அங்கே வந்து ஆழ்வானைக் கண்டு, “ஒருவனுண்டிறே” என்று போகப்புக, ஒருவரையும் ஒருகுறை சொல்லியறியாதவன், “வாரிகோள் மாணிகாள்! வைஷ்ணவனுமாய், ஒருவனுமில்லாதானொருவனைத் தேடி ப்ரதிபத்தி பண்ணவிருக்கிறிகளோ நீங்கள்? ஈசுவரனும் ஈசுவரவிபூதியும் வைஷ்ணவனுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கவிருக்க, வைஷ்ணவனுமாய் அறவையுமாயிருப்பானொருவனை நீங்கள் எங்கே தேடுவிகோள்?” என்றானாம்.

விளக்கம் - ஸர்வேசுவரன் தன்னுடைய விபூதிகளையும், தன்னையும் தனது அடியார்களுக்கே உடைமை என்று அல்லவோ எழுதி வைத்துள்ளான்? இதற்கு ஒரு நிகழ்வை ப்ரமாணமாகக் கூறுகிறார். க்ருமிகண்டசோழன் என்பவன் அரசனாக இருந்த நந்திபுரவிண்ணகரம் என்ற இடத்தில், அவன் பெரியநம்பி மற்றும் கூரத்தாழ்வானுக்கு மிகுந்த இன்னல்களை உண்டாக்கினான். இதன் காரணமாக கூரத்தாழ்வான் மடியிலேயே சாய்ந்து கிடந்தபடி பெரியநம்பி பரமபதித்தார். அப்போது, “யாரும் உதவுவதற்கு இன்றி தனியே மரணம் அடைந்து கிடப்பவர்களுக்கு நாம் ஈமச்செயல்கள் செய்வோம்” என்று கூறியபடி உள்ள சிலர் அங்கு வந்தனர். அங்கு வந்த அவர்கள் கூரத்தாழ்வான் இருந்ததைக் கண்டு, “இந்தப் பெரியவருக்கு ஆதரவாக இவர் உள்ளார் [அதாவது பெரியநம்பிக்கு ஈமகார்யம் செய்ய இவர் உள்ளார்]”, என்று கூறியபடி அங்கிருந்து செல்ல முயன்றனர். அப்போது யாரிடமும் எந்தக் குறையும் ஆராயாதபடி வாழ்ந்த கூரத்தாழ்வான் அவர்களிடம், “ப்ரம்மச்சாரிகளே! யாரும் ஆதரிக்க இன்றி தனியாக உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவனைத் தேடி, அவர்களுக்கு ஈமகார்யம் செய்ய நீங்கள் சென்றபடி உள்ளீர்கள். ஆனால் ஸர்வேசுவரனும், அவனுடைய விபூதிகளும் எப்போதும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய சொத்தாக உள்ளபோது, ஸ்ரீவைஷ்ணவனாகவும் உதவிக்கு யாரும் இல்லாமல் உள்ளவனாகவும் இருப்பவன் என்று யாரை நீங்கள் இங்கு தேடுவீர்கள்?”, என்றார்.

3-5-8 வார்புன லந்தண் ணருவி வடதிருவேங்கடத் தெந்தை
பேர் பல சொல்லிப் பிதற்றிப் பித்தரென்றே பிறர் கூற
ஊர் பல புக்கும் புகாது முலோகர் சிரிக்க நின்றாடி
ஆர்வம் பெருகிக் குனிப்பாரமரர் தொழுப்பட்டுவாரே

பொருள் - சிறப்பான தீர்த்தங்கள் கொண்டதும், அழகானதும், குளிர்ந்ததும் ஆகிய அருவிகள் நிறைந்ததான வடதிருவேங்கடமலையில் நிற்கின்ற திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸ்வரூப, ரூப, குண, விபூதிகளை உணர்த்துவதான பல திருநாமங்களையும் கூறியபடி பிதற்றி, இதன் காரணமாக பகவத் ப்ரேமை இல்லாத மற்றவர்கள் இவர்களை “பித்தர்கள்” என்று கூறும்படியாக உள்ள பல ஊர்களில் புகுந்தும், உலகில் உள்ளர்கள் சிரிக்கும்படியாகவும் ஆடியபடி, ஸர்வேச்வரன் மீது உள்ள ஆசை அதிகமாக உள்ளவர்கள் நித்யஸூரிகளாலும் வணங்கப்படுவார்கள்.

அவதாரிகை - திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்கு ஈடுபடுவாரைக் கொண்டாடுகைக்கு நாமார்? நித்யஸூரிகளன்றோ அவர்களைக் கொண்டாடுவார்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்குணத்தில் ஈடுபட்டு, அவனைக் குறித்தே எண்ணியபடி உள்ளவர்களைக் கொண்டாடுவதற்கு மனிதர்களாகிய நமக்கு என்ன தகுதி உள்ளது? நித்யஸூரிகள் அல்லவோ அவர்களைக் கொண்டாடியபடி இருப்பார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வார்புனல் இத்யாதி) ஒழுகாநின்றுள்ள புனலையுடைத்தாய், தர்சநீயமாய் ச்ரமஹாரமாயிருந்துள்ள அருவிகளையுடைத்தான வடக்குத்திருமலையிலே வந்து நின்றான் என் ஸ்வாமி. (பேர் இத்யாதி) அவனுடைய திருநாமம் பலவற்றையும் அக்ரமமாகச் சொல்லி. தாம் ஒழிவில் காலத்திலும், புகழு நல்லொருவனிலுமாகச் செய்தவற்றைச் சொல்லுகிறார். (பல சொல்லி) ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்கு வாசகமாயும், விபூதிக்கு வாசகமாயுமுள்ளவற்றையடையப் பேசி. (பித்தரென்றே பிறர் கூற) பகவத்

குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்ருதாயிருக்குமவர்கள் “ ‘பொருவில் சீர்ப்பூமியென்கோ’ என்னா, ‘கண்ணனைக் கூவுமாறே’ என்பது; ‘குன்றங்கள் அனைத்துமென்கோ’ என்னா, ‘பங்கயக் கண்ணனையே’ என்பது; ‘ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த மாலையெண்ணுமாறு அறியமாட்டேன் யாவையும் யவருந்தானே’ என்பதாகா நின்றார்; இவர் ப்ராந்தரோ?” என்று தம்மைப் பிறர் சொல்லுமாபோலே இவர்கள் ப்ராந்தரோவென்று சொல்லும்படி. “அத்தா அரியே என்றுன்னை அழைக்கப் பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை” என்றும், “பேயரே எனக்கியாவரும் யானுமோர் பேயனே யவர்க்கும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவர்கள் செயல் இவர்களுக்கு அடைவுகேடாய்த் தோன்றுமாபோலே, இவர்கள் செயலும் அவர்களுக்கு அடைவுகேடாய்த் தோற்றுமிறே. (பிறர் கூற) வைஷ்ணவர்கள் அங்கீகாரம் பெறுமதிலும், அவைஷ்ணவர்கள் “இவன் நமக்குடல்லன்” என்று கைவிடுகைதான் உத்தேச்யமாயிருக்குமிறே; ராவணன் “த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம்” என்றதுதன்னை உத்தேச்யமாக நினைத்திருந்தானிறே விபீஷணாழ்வான். மிககாழ்வான் வார்த்தை - ராஜா அகரம் வைக்கிறானாய் அங்கே செல்ல, “உமக்குப் பங்கில்லை” என்ன; “அதுவென்? வேதபரீசைஷ வேணுமாகில் அததைச் செய்வது. சாஸ்த்ரபரீசைஷ வேணுமாகில் அததைப் பரீசஷிப்பது” என்ன; “உமக்கு அவையெல்லாம் போதும். அதுக்கு உம்மைச் சொல்லவொண்ணாது” என்ன; “ஆனால் எனக்குக் குறையென்?” என்ன; “நீர் வைஷ்ணவரன்றோ. ஆகையாலே காண்” என்ன; புடைவையை முடிந்தேறிட்டுக் கூத்தாடினானாயிற்று தன்னை அவர்கள் கைவிட்டதுக்கு; ப்ராதிசூல்யஸ்ய வர்ஜநமேயிறே வேண்டுவது.

விளக்கம் - (வார்புனல்) - பொங்கிப் பாய்கின்ற நீரைக் கொண்டதாகவும், காண்பதற்கு அழகானதாகவும், காண்பவர்களுடைய களைப்பை நீக்குவதாகவும் உள்ள அருவிகள் நிறைந்த வடக்குத் திருவேங்கடத்திருமலையில் எனது ஸ்வாமி வந்து நின்றான் என்று உரைத்தபடி. (பேர் இத்யாதி) - அவனுடைய பல திருநாமங்களையும் எந்தவிதமான வரிசையும் இன்றி உரைத்து. தான் திருவாய்மொழி (3-3) - ஒழிவில் காலம் - என்பதிலும், (3-4) - புகழும் நல் ஒருவன் - என்பதிலும் செய்தவற்றை இங்கு கூறுகிறார். (பல சொல்லி) - அவனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள் மற்றும் விபூதிகள் ஆகியவற்றை முற்றிலுமாக

உணர்த்தும்படி. (பித்தரென்றே பிறர் கூற) - ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்கள் குறித்து மற்றவர்கள் கூறக் கேட்டால் எந்தவிதமான மாற்றமும் அடையாதவர்கள் இவரைக் குறித்து கூறுவது என்னவென்றால், “திருவாய்மொழி (3-4-1) - பொருவில் சீர்ப்பூமியென்கோ - என்றால், கண்ணனைக் கூவுமாறே - என்கிறார். திருவாய்மொழி (3-4-2) - குன்றங்கள் அனைத்துமென்கோ - என்றால், பங்கயக் கண்ணனையே - என்கிறார். திருவாய்மொழி (3-4-9) - ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த மாலையெண்ணுமாறு அறியமாட்டேன் யாவையும் யவருந்தானே - என்கிறார். இவர் மனநிலை சரியில்லாதவரோ?” என்பதாகும். ஆனால் இவர் அவர்களைப் பித்தர்கள் என்கிறார். அதாவது அவர்கள் இவரைப் பித்தர் என்று கூறுவது போன்று இவர் அவர்களை உரைக்கிறார். அதாவது இவ்விதம் தான் பிதற்றியபடி உள்ளதைக் கண்டும் இவர்கள் மாற்றம் அடையாமல் உள்ளனரே, இவர்கள் பித்தர்களோ என்கிறார். பெரியதிருமொழி (7-1-8) - அத்தா அரியே என்றுன்னை அழைக்கப் பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (3-8) - பேயரே எனக்கியாவரும் யானுமோர் பேயனே யவர்க்கும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவர்களுடைய செயல்கள் இவர்களுக்கு முறை தவறி உள்ளதைப் போன்று, இவர்கள் செயலும் அவர்களுக்கு இருக்கும் அல்லவோ? (பிறர் கூற) - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தம்மை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்பதைக் காட்டிலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அல்லாதவர்கள் “இவன் நமக்கு ஏற்புடையவன் அல்லன்” என்று தள்ளுதலே விரும்பத்தக்கது என்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (16-15) - த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம் - இராவணன் விபீஷணனிடம், “அஸுரகுலத்தால் தள்ளப்பட்ட உன்னை” என்று கூறியதை விபீஷணன் தனக்கு ஏற்புடையதாக எண்ணினான். ஒரு அரசன் கிராமங்களைப் பரிசாக அளிக்கிறான் என்பதை அறிந்து மிளகாழ்வான் அங்கே சென்று, “எனக்கும் ஒரு பங்கு தரவேண்டும்”, என்று கேட்டார். இதற்கு அந்த அரசன், “உமக்கு அளிக்க முடியாது”, என்றான். இதற்கு அவர், “நான் வேதசாஸ்த்ரங்கள் குறித்து ஏதும் அறியமாட்டேன் என்று எண்ணி தர மறுக்கிறீர்களோ? நீங்கள் வேண்டுமானால் என்னைச் சோதித்துப் பாருங்கள்”, என்றார். இதற்கு அரசன், “உம்மிடம் எந்தக் குறையும் இல்லை. ஆனால் நீவிர் வைஷ்ணவர் என்பதால் உமக்கு இல்லை”, என்றான். இதனைக் கேட்ட மிளகாழ்வான், “நம்முடைய மனதளவில் நம்மிடம் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தன்மை உள்ளதோ என்று அறியேன். ஆனால் மற்றவர்கள் நம்மை

அவ்விதம் காண்பதே நமக்கு மகிழ்ச்சி” என்று கூத்தாடினார். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அல்லாதவரால், “இவன் நமக்கு வேண்டப்படாதவன்”, என்று தள்ளுவதே சிறந்தது.

வ்யாக்யானம் - (ஊர்பல இத்யாதி) மநுஷ்யருள்ளவிடத்தோடு இல்லாதவிடத்தோடு வாசியற எங்கும் புக்கு, இவ்வாசி அறியாத லௌகிகர் “இவன் செய்யும்படியென்?” என்று சிரிக்க, அதுவே தாளமாக நின்று ஆடி, அபிநிவேசமானது மேன்மேலெனக் கரை புரண்டு குனிக்குமவர்கள். (அமரர் தொழப்படுவாரே) நித்யஸூரிகளாலே கொண்டாடப்படுவார். பகவத்ஸந்நிதியிலேயிருந்து “அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம்” என்கிறபடியிலே களித்தாடுவது பாடுவதான நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடுவார்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - (ஊர்பல இத்யாதி) - மனிதர்கல் நிறைந்த இடங்கள், மனிதர்கள் இல்லாத இடங்கள் என்று வேறுபாடு காணாமல் அனைத்து இடங்களிலும் புகுந்து இவர் இவ்விதம் செய்ய, இந்த வேறுபாடு அறியாத உலகத்தினர், “இவர் செய்யும் செயல்தான் என்னே?” என்று சிரித்தனர். அதனையே தனக்குத் தாளமாகக் கொண்டு ஆடி, அன்பு மேன்மேலும் கரைபுரண்டு குதிப்பவர்கள். (அமரர் தொழப்படுவாரே) - இப்படிப்பட்டவர்கள் நித்யஸூரிகளால் கொண்டாடப்படுவார்கள். பகவான் முன்பு தைத்திரீயம் - அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் - நான் பகவானுக்கு இனியவன், அவனால் அனுபவிக்கப்படுபவன் நானே - என்பதற்கு ஏற்ப களித்துப் பாடும் நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடுவார்கள் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 70)

65. வாழ்வற்றது தொல்லை வாதியர்க்கு என்றும் மறையவர்தம்

தாழ்வற்றது தவம் தாரணி பெற்றது தத்துவ நூல்

கூழற்றது குற்றம் எல்லாம் பதித்த குணத்தினர்க்கு அந்

நாழற்றது நம் இராமானுசன் தந்த ஞானத்திலே

விளக்கவுரை - எங்களது எஜமானராக உள்ள எம்பெருமானார், எங்களிடம் எந்தவிதமான கைம்மாறும் எதிர்பார்க்காமல், தனது அளவற்ற கருணை காரணமாக, மிகவும் உயர்ந்த ஞானத்தை எங்களுக்கு அளித்தார். இந்த ஞானம் காரணமாக வேதங்களை அடியுடன் தள்ள முயன்ற பௌத்தர் போன்றவர்களும், வேதவரிகளுக்குத் தவறான பொருள் கற்பிக்க முயன்ற யாதவப்ரகாசர் போன்றவர்களும் தங்கள் வாழ்வை இழந்தனர். இவ்விதம் களைகள் நீக்கப்பட்ட பின்னர், பயிர்கள் தடையின்றி வளர்வது போன்று, நீண்ட காலமாக இருந்து வரும் பரமவைதிகர்கள் தாங்கள் இழந்த வாழ்வை மீண்டும் பெற்று, தங்களது தாழ்வு நீங்கப் பெற்றனர். இதன் மூலம் இந்தப் பூமியானது மிகவும் உயர்ந்த புண்ணியம் பெற்றது. எம்பெருமானாரின் ஸ்ரீபாஷ்யம் போன்ற நூல்கள் மூலமாக வேதங்களில் கூறப்பட்ட பரம்பொருள் குறித்த ஐயம் அனைத்தும் நீங்கிவிட்டன. தாழ்வான குணங்கள் கொண்டிருந்தவர்களின் பாவங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்றன.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே எம்பெருமானார் திவ்யதேச யாத்ரை யெழுந்தருளினவாறே ப்ரதிவாதிகளுடைய வாழ்வு வேருடனே நசித்துப்போனபடியைச் சொல்லி, இதிலே அவருடைய ஸமீசீந ஜ்ஞாநத்தாலே

பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளுக்குண்டான விநாசத்தையும் லோகத்தார்க்கெல்லாம் முண்டான ஸம்ருத்தியையும் பலபடியாக வருளிச்செய்து கொண்டு ப்ரீதராகிறார்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில் எம்பெருமானார் திவ்யதேசங்களுக்கு யாத்திரையாக சென்றபோது அங்கிருந்த ப்ரதிவாதிகளுடைய வாழ்வானது வேருடன் அழிந்ததைக் கூறினார். இந்தப் பாசுரத்தில் எம்பெருமானாருடைய சிறந்த ஞானத்தால் வேதங்களுக்குப் புறம்பாக பொருள் உரைத்தவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அழிவையும், இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் அனைவருக்கும் ஏற்பட்ட வளமான வாழ்வையும் பலவிதமாக உரைத்து மகிழ்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (நம்மிராமானுசன் தந்த ஞாநத்திலே) எங்களுக்கு வகுத்த சேஷியான எம்பெருமானார் தம்முடைய க்ருபா பரதந்த்ரராய்க் கொண்டு நிர்ஹேதுகமாக உபகரித்தருளின ஜ்ஞாநத்தாலே. “த்ருதீயார்த்தே ஸப்தமி” என்கிற ப்ரக்ரியையாலே ஜ்ஞாநத்திலேயென்று நிர்தேசிக்கிறார். இனி அத்தாலே பலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் வாழ்வற்றதென்று தொடங்கி. (வாதியர்க்கு) ப்ரதிவாதிகளான சங்கர பாஸ்கர யாதவ பாட்ட ப்ரபாகர பௌத்த சார்வாதிகளுக்கு. (தொல்லை – வாழ்வற்றது) இவருடைய அவதாரத்துக்கு முற்காலத்திலே ப்ரதிவாதிகளுக்கு வாழ்வு, வேதத்தை அங்கீகரித்திருக்கச் செய்தே, அதினர்த்தத்தை யறியாதே குத்ருஷ்டி கல்பநங்களாகச் சில க்ரந்தங்களைப் பண்ணி, லோகத்தையெல்லாம் மூலையடியே நடத்திக் கொண்டு போருகையும், வேதத்திலே சில தோஷங்களை ஆரோபித்து அது அப்ரமாணம் என்று சொல்லுகையும், அப்படிப்பட்ட வாழ்வு இவரவதரித்து உபகரித்த ஜ்ஞாநத்தாலே அடியற்றுப் போச்சது. “என்றும்” என்கிற பதம் காகாஷி ந்யாயேந பூர்வோத்தர பதங்களுக்கு விசேஷணமாயிருக்கிறது.

விளக்கம் – (நம் இராமானுசன் தந்த ஞாநத்திலே) - எங்களுக்கு இயல்பாகவே எஜமானராக உள்ள எம்பெருமானார், தனது க்ருபையை மற்றவர்களுக்காக வைத்தபடி, எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி அனைவருக்கும் கொடுத்து உதவிய ஞானத்தால். ஏழாம் வேற்றுமை மூலம், “ஞானத்தில்” என்று கூறுகிறார். இனி அதன் மூலம் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறுகிறார். (வாதியர்க்கு) - ப்ரதிவாதிகளான

சங்கரர், பாஸ்கரர், யாதவப்ரகாசர், பாட்டர், ப்ரபாகரர், சார்வாகர் என்ற மதத்தினர்க்கு. (தொல்லை - வாழ்வற்றது) - எம்பெருமானாருடைய அவதாரத்திற்கு முன்பு சிறந்த வாழ்க்கை இருந்தது. இவர்களில் சிலர் வேதத்தினை ஏற்றபோதிலும், அவற்றின் ஆழ்பொருளை அறியாமல் தங்களுடைய மனம் போன போக்கில் சில நூல்களை இயற்றி, இந்த லோகத்தில் உள்ள அனைவரையும் மயக்கிக் கொண்டு சென்றார்கள். வேதங்களில் சில தோஷங்கள் உள்ளதாகத் தாங்களே கற்பித்து, ஆகவே அவை ப்ரமாணங்கள் அல்ல என்று சிலர் உரைத்தனர். இப்படியாக இருந்த இவர்களுடைய வாழ்க்கையானது, எம்பெருமானார் அவதரித்த பின்னர் இந்த உலகிற்கு உபதேசித்த ஞானம் மூலம் அடியற்றுப் போயிற்று. இங்கு உள்ள “என்றும்” என்ற பதமானது காகாசுஷி ந்யாயத்தின்படி “அவர்களுடைய வாழ்வு அதன் பின்னர் அனைத்து காலத்திலும் வீழ்ந்தது” என்பதற்கும், “இந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்கு எப்போதும் வளர்ந்தது” என்பதற்கும் பொதுவாகக் கொள்ளும்படி அமைந்துள்ளது [காகாசுஷி ந்யாயம் - காக்கை தனது முட்டையிலிருந்து வெளிவரும்போது, அதன் கண்களுக்குப் பதிலாக அங்கு இரண்டு துளைகளும், ஒரே ஒரு விழி மட்டுமே இருக்கும். அந்த ஒரு விழியானது, இரண்டு துளைகளுக்கும் சென்று மாறிமாறிப் பார்க்கும் என்று கூறுவர்].

வ்யாக்யானம் - (என்றும் தொல்லை தாழ்வற்றது) “அற்றது” என்றது “ஆசுவிஸ்மரணி தத்தமர்த்திநே விஸ்மரஸ்ய ப்ரக்ருதிம் பரேணயத் காம விஸ்மரண சீல லீலயா” என்னுமாப்போலே. இத்தால் விரோதிகளானவற்றைப் போக்கடித்த ஆற்றலைச் சொன்னபடி. சதுர்வேதிகளான ப்ராமானிகருக்கு, இவருடைய அவதாரத்துக்கு முற்காலமெல்லாம் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள் லோகமெங்கும் வ்யாபித்திருக்கையாலே வைதிக மார்க்கமெல்லாம் தலைசாய்ந்திருக்கையாகிற தாழ்வு என்றுமற்றது. “தொல்லை” என்று இங்கும் அநுஷங்கிக்கக் கடவது. (தொல்லையான தாழ்வு) அநாதிகாலமே தொடங்கி இடைவிடாதே வந்த தாழ்வு. “தொல்லை” என்றது, வாதியர்க்கு விசேஷணமாய், பழையதாய்ப் போருகிற வாதங்களையுடைய பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள் என்றுமாம். தாழ்வு - குறைவு.

விளக்கம் – (என்றும் தொல்லை தாழ்வற்றது) - “அற்றது” என்பதன் மூலம் விரோதிகளை விரட்டியடித்த வலிமையைக் கூறினார். நான்கு வேதங்களையே ப்ரமாணம் என்று கொண்டாடியபடி இருந்தவர்களுக்கு, எம்பெருமானாருடைய அவதார காலத்திற்கு முன்பு வேதங்களுக்குப் புறம்பாக பொருள் உரைத்த மதங்கள் பலவும் உலகம் முழுவதும் வ்யாபித்திருந்த காரணத்தால், வைதிக மார்க்கம் தலைசாய்ந்து கிடந்தது என்பதான வாழ்க்கையே இருந்தது; அதாவது அத்தகைய தாழ்வே இருந்தது. (தொல்லையான தாழ்வு) – எல்லையற்றற்ற காலம் தொடங்கி இடைவெளி இல்லாமல் இருந்த தாழ்வு. “தொல்லை” என்பதை ப்ரதிவாதிகளுக்குக் கொள்ளவேண்டும்; அதாவது மிகவும் பழைய வாதங்கள் நிறைந்த மதங்கள் என்று பொருள் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் – (தாழ்வு என்றுமற்றது) – இனி மேலுள்ள காலத்தில் ஒரு நாளும் மறுவலிடாதே வாஸனையோடு போயிற்றென்றபடி. லோகத்திலே பயிரையுடையவன் க்ருஷி பண்ணினால், அந்தப் பயிரிலே கட்டடங்கக் களை வ்யாபித்து, அதைத் தலையெடுக்கவொட்டாதே யிருந்தவாறே, அந்தக் களையை விரகர் பிடுங்கிப் பொகட்டு அந்தப் பயிரை அபிவ்ருத்தமாம்படி பண்ணுமாப்போலே, ஈச்வரனுடைய க்ருஷிக்கு விஷயபூதரான அநுகூலரடங்கலும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாலே தலை சாய்ந்து போன பின்பு, அவர்களை நிரஸித்து, அந்த சேதநரையெல்லாம் அபிவ்ருத்தராம்படி பண்ணினார் காணும்.

விளக்கம் – (தாழ்வு என்றுமற்றது) - அதன் பிறகு உண்டான நாட்களில் ஒருநாளும் மீண்டும் தலையெடுக்காமல் வாசனையுடன் அழிந்தன. லோகத்தில் உள்ள ஒருவன் விவசாயம் செய்தால், அந்தப் பயிரில் முழுவதுமாகக் களைகள் பரவி நின்று பயிர்கள் ஓங்கி வளராமல் தடுக்கும்போது, அந்தக் களைகளை பிடுங்கி எறிந்து பயிரை வளர்ப்பார். இதே போன்று ஸர்வேச்வரன் செய்யும் முயற்சிக்கு இலக்காக உள்ள அவனுக்கு ப்ரியமானவர்கள் ஓய்ந்து போகும்படியாகக் களையாக உள்ளவர்களும் வேதங்களுக்குப் புறம்பாக பொருள் உரைப்பவர்களும் ஆகியவர்கள் செய்யும்போது, அவர்களை அழித்து அந்த நல்லவர்கள் வளரும்படிச் செய்தார்.

வ்யாக்யானம் – (தவம் தாரணி பெற்றது) பூமியானது பாக்யத்தைப் பெற்றது. தவம் –பாக்யம். “பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய சதுஷ்க்ருதாம்” என்ற அந்தரமிறே, “தர்ம ஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தாய” என்றது. ப்ரதிவாதிகள் பராஜிதராய்க் கொண்டு பூமியிலே காணப்படாத பின்பு பாகவதர்கள் தங்களுடைய குறையெல்லாம் தீர்ந்து ப்ரகாசித்தார்களாகையாலே, பூமியிலே தர்மமானது எங்குமொக்க வ்யாபித்தது. “புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்வாந்த ஶுயாயச ஸ்ரீமாந் ஆவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர:” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் – (தவம் தாரணி பெற்றது) – இந்தப் பூமியானது பாக்கியம் பெற்றது. கீதையில் (4-8) – பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய சதுஷ்க்ருதாம் – நல்லவர்களைக் காக்கவும் தீயவர்களை அழிக்கவும் என்று கூறிய பின்னர் அல்லவோ, கீதை (4-8) – தர்ம ஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தாய – தர்மத்தை நிலைநாட்டவும் – என்று உரைத்தான்? ப்ரதிவாதிகள் இந்தப் பூமியில் வெல்லப்பட்டு, இங்கு எந்த இடத்திலும் காணப்படாத பின்னரே பாகவதர்கள் தங்களுடைய குறைகள் அனைத்தும் நீங்கியவர்களாக ப்ரகாசம் அடைந்தனர் என்பதால், பூமியில் தர்மம் எங்கும் ஒரே போன்று பரவியது. புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்வாந்த ஶுயாயச ஸ்ரீமாந் ஆவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர: - இராமானுஜர் என்னும் சூரியம் உதிக்கும்போது, பாபம் என்னும் இருள் நீங்கி, புண்ணியம் என்னும் தாமரை மலர்கிறது – என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் – (தத்துவ நூல் கூழற்றது) பராவர தத்வ யாதாதம்ய ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள சாஸ்த்ர ரூபமான வேதமானது குத்ருஷ்டிகளாலே கலக்கப்பட்டு இவ்வளவும் பஹுநாயகமாய் வ்யபிசரித்துப்போய், இப்போது இவர் ஸ்ரீபாஷ்யத்தை யருளிச் செய்கையாலே, “யச்ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமசீசமத்” என்கிறபடியே லோகத்தாரெல்லார்க்கும் ஜ்ஞாந ப்ரதாநத்தையும் வேதங்களுக்கு யதாவர்த்தத்தையும் பண்ணுகையாலே காலுஷ்யம் போய் நிஸ்ஸம்சயமாக தத்வார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பிக்குமதாய்த்து. கூழ்ப்பு - ஸம்சயம். இவருடைய உபதேசத்தாலே ப்ரமாதக்களுக்கு தத்வபரமான சாஸ்த்ரங்களிலே ஸம்சயங்களெல்லாம் போய்த்தின வென்றுமாம். தத்துவம் – தத்வம். நூல் – சாஸ்த்ரம்.

விளக்கம் - (தத்துவ நூல் கூழற்றது) - மிகவும் உயர்ந்த தத்வத்தை உள்ளது உள்ளபடி உரைப்பதாக உள்ள வேதங்கள் அனைத்தும் மற்ற மதங்களால் கலக்கப்பட்டு, இது நாள் முடிய பலரையும் தங்களுடைய எஜமானன் என்று மற்றவர்கள் நினைக்கும்படியாக நின்றன. இப்போது எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அருளிச்செய்த காரணத்தால், யச்ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸுத்ரானாம் அந்தர்ஜ்வரமசீசமத் - ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, ஸுத்ரங்களுக்கு அந்தராத்மாவாக உள்ள எம்பெருமானாரை - என்பதற்கு ஏற்ப உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் ஞானத்தையும், வேதங்களுக்கு உண்மையான பொருளையும் உரைத்ததால், கலக்கம் நீங்கப்பெற்று, எந்தவிதமான சந்தேகங்களும் இன்றி வேதங்களுடைய ஆழ்பொருள்கள் வெளிப்பட்டன. இதுவரை மயங்கிக் கிடந்தவர்களுக்கு, இவருடைய உபதேசம் காரணமாக, மிகவும் உயர்ந்த தத்வங்கள் அனைத்தும் எந்தவிதமான சந்தேகமும் இன்றி தெளிவாகின என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (குற்றமெல்லாம் பதித்த குணத்தினர்க்கந்நாழற்றது) “யாவச்சயச்ச துரிதம் ஸகலஸ்ய ஜந்தோ: தாவச்சதத்ததி கஞ்சமமாஸ்தி ஸத்யம்” என்கிறபடியே ஸமஸ்த துரிதங்களும் வ்யாபித்திருக்கிற குணங்களையுடையவர்களுக்கு இவருடைய ஜ்ஞாந ப்ரதாந வைபவத்தாலே அவர்களுடைய பாபமெல்லாம் நசித்தது. “ஷிப்ரம் பவதி தர்மாத்மா சச்வச்சாந்திம் நிகச்சதி” என்கிறபடியே குணத்தினாலுண்டான தோஷங்களெல்லாம் நிவ்ருத்தங்களாய் ஜ்ஞாநாதிகரானார்களென்றபடி. நாழ் - குற்றம். இதொரு வைபவமிருக்கும்படியென் என்று வித்தராகிறார்.

விளக்கம் - (குற்றம் எல்லாம் பதித்த குணத்தினர்க்கந்நாழற்றது) - யாவச்சயச்ச துரிதம் ஸகலஸ்ய ஜந்தோ: தாவச்சதத்ததி கஞ்சமமாஸ்தி ஸத்யம் - என்பதற்கு ஏற்ப பலவிதமான பாபங்களாலும் சூழப்பட்டுள்ள குணங்கள் கொண்டவர்களுக்கு, எம்பெருமானாருடைய ஞானத்தின் மேன்மை காரணமாக, அவர்களுடைய பாபங்கள் அனைத்தும் அழிந்தன. கீதையில் (9-31) - ஷிப்ரம் பவதி தர்மாத்மா சச்வச்சாந்திம் நிகச்சதி - விரைவாக தர்மத்தின் வழி நிற்கிறான், நிலைத்த மனஅமைதியை அடைகிறான் -என்பதற்கு ஏற்ப குணங்கள் மூலம் ஏற்படுகின்ற

தோஷங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்று ஞானத்தில் சிறந்தவர்கள் ஆனார்கள் என்று கருத்து. இப்படி ஒரு வைபவம் உள்ளதே என்று மகிழ்கிறான்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்